

PIENI RESSU

Zacharias Topeliuksen kirjoittama
runosatu 1863
Uudenkaarlepyyn viikko 2017

PIENI RESSU

ELI RYPPYINEN ESILIINA.

Vähäinen köyhä tyttönen
käv' ahkerasti kouluansa;
ihana kirkassilmäinen,
uus röjy, huivi ruutuinen,
ja sukat omat kutomansa.

On nöyrä hän myös tavoiltaan,
on puku puhdas, siisti nenä,
mut Ressuks häntä sanotaan,
kun esiliina ainiaan
hänellä on niin ryppyisenä.

Tavata sekä yhtehen
lukea ”Luonnon kirjaa” kyllä
hän taitaa, oikein tarkaten.
Mit' auttaa, kun tuo ryppyinen
es'liinansa on hällä yllä.

Miks esiliinas semmoinen?
Opettajatar puhutteli.
Kannoitko tuhkaa liesien?
Vai veitkö ruokaa porsailten?
Mik' esiliinas rypisteli?

Ja pieni Ressu kuunteli
pahoilla mielin tämän nuhteen,
mut ensi kerran kuitenkin
hän oli niinkuin ennenki
tuon esiliinasensa suhteen.

Täm' ei käy laatuun, Ressunen,
opettajatar torui vähän.
Huomenna, jos on semmoinen
sun esiliinas rypynen,
niin nurkkaan joudut häpeemähän.

Jo lyhyt juttu päättyi näin,
ja muutosta ei siihen tullut.
Ja Ressu parka kotiin päin
ves'silmin astui nyhkyttäin,
ikäänkuin yskä olis ollut.

Ens aamuna kuin rantahan
opettajatar varhain kävi,
niin näkee Ressun ahkeran
lastuja siellä poimivan,
ne äidilleen hän lennättävi.

Niin teki Ressu muulloinkin,
ennenkuin kouluun oli tullut,
hän haki puita varahin,
niin ettei äiti armahin
vilussa toki olis ollut.

Sen seikan siinä nähtyään
opettajatar meni lymyyn,
ei vihastunut ensinkään,
päin vastoin oli mielissään,
ja suunsa vetä'ysi hymyyn.

Kuin Ressu tuli kouluhun,
peloissaan, punaisena nenä,
alkoivat lapset kuiskailun:
Nyt Ressu nurkkaan joutuhun,
hävetä saa se ryppyisenä.

Opettajatar virkkoi nyt:
Tulepas tänne, lapsi kulta!
On esiliinas ränstynyt,
mut syyn jo olen älynnyt,
ja nurkass' olo jääpi sulta.

On *puhdas puku* arvoinen,
ja hyvä kaiken ikäisille:
Paremp' on *sydän* semmoinen,
mi sopiva ja mieluinen
on Jumalalle, ihmisille.

Rypistyi esiliinasi,
kun puita kannoit äidillesi.
Täss' uusi sulle parempi,
mut mieles olkoon alati
ennellään sekä sydämesi.

Ett'ei se enään rypistyis,
niin äidilles mä puita laitan.
Jos Ressu nimeks pysähtyis,
se kunniaks vaan ilmestyis.
Kas täten poistan koko haitan.

Niin virkkoi. Lapset joukossa
kaikk' olivat myös samaa mieltä.
Ja siistinä ja puhtaina,
uus esiliina verhona,
jo Ressu kotiin meni sieltä.